

ציירת ג'וד קראוס ופרי ידיה
סמים ונאיוויות

כיום את שכניהם הבוהמיים ושוררים בייניהם יחסי שכנות פנים להפליא.

כל מענייניה של ג'וד נתונים לגידול שתי בנותיה ולציור. כמו לכל צייר, קשה לה לדבר על עבודתה אך היא מנסה: "הציור רים שלי הם די ריאליים, פיגורטיביים אך יש הרבה נאיוויות במצבים של הדמויות. מעניין, למרות כל מה שעברתי ולמרות ניסיוני הרב עם בני-אדם אני עדיין רואה אותם בצורה נאיווית. פעמים רבות יוצאים לי בציור אנשים שאני מכילה היטב, חברי, יגאל, והרבה מאד בתי מילי. יש בציורים שלי הרבה נופים של הכפר, אני יוצאת המון לטבע ורושמת. הציור נורא יקר לי, אני מתייחסת אליו כרצינות עצומה. יש לי מי שמעט עבודה חזקה. בדרך-כלל שעות הלילה, כאשר הילדות ישנות והבית שקט, הן השעות שבהן אני מציירת."

מה שג'וד קראוס אינה מספרת הוא כי פתחה אופנה חדשה. אחרי שעברה להתגורר בכפר החלו אנשים נוספים בבוהמה לעבור לגור ביישובי כפר, לברוח משאונה של העיר. כך נוצרה באזור הוד-השרון — רמתיים מעין שכונה של עירוניים — לשעבר המחפשים להם שקט ושלווה. אני שים שהחליטו להעניק לילדיהם אוויר ו-אווירה שונים מאלה שהוריהם הורגלו בהם.

„למרות הכל

— נאיוויות”

ביתם של ג'וד ויגאל קראוס אולפן הקלטה גדול ובו כלים משוכללים. חיייהם שקטים מאד. ג'וד כמעט שאינה יוצאת מפתח ביתה, האיכרים מסביב מערי-

אל-על גדלנו ממש על החוף ואו, בגיל חמש-עשרה, נפטרו הורי. אבי נפטר מסרטן ואמי מתה שבע ימים אחריו. אני חושבת שמשיברון-לב.

כשאבי היה עדיין בבית-החולים נסענו, אמי ואני, לבקר. בדרך אירעה לנו תאונת דרכים. היא נפגעה באגן-הירכיים, וכשר נפטר אבא סירבה להחלים, מתה מייד אחר-כך.

שנים ארוכות אחרי האסון הכפול לא עשיתי שום דבר, אפילו לא הייתי מסוגלת לדבר על הורי. פשוט נזרקתי לכל הכיר ונונים. רק כשגולדה בתי, מילי נדלקתי מחדש. היא הציתה בי את העניין בחיים, שכבה עם מותם של הורי. לידתה של מילי היתה בשבילי ריפוי בהלם, שעורר אותי והחזיר לי את הביטחון העצמי.

את יגאל הכרתי בתיכון. הוא למד שני תיים מעלי והיה שחקן כדור-עף מצטיין. שנה אחרי שנפטרו הורי אירע לו אסון דומה. אביו נפטר מהתקף-לב, וכעבור חודשים אחדים נפטרה גם אמו.

הייתי צעירה מכדי לקלוט מה שקרה לי או מה שקרה לו. רק שנים לאחר-מכן התחלתי לחשוב ולהבין מה בדיוק קרה. בגיל 20 התחנתי עם יגאל. הוא היה אז בשלבים הסופיים של קורס טייס, ולמעשה עמד שברעיים לפני מיסדר-כנפיים. ואז סולק מהקורס, בגלל מעשה-משונה שטר-פש. יחד עם חברים הוא פילח כובע מהקנר טיינה של השק"ם, סתם בשביל הבידור. מישהו הלשין עליו, והוא הועף מהקורס. יגאל אף פעם לא דיבר על זה, אבל אני יודעת כמה קשה זה היה לי ואיזה משבר הוא עבר אז.

כמה ימים אחרי שהשתחרר מהצבא נסענו לארצות-הברית. שהינו שם שנה וחצי, וחצי-שנה נוספת בוואנקובר שבקנדה. יגאל

יגאל קראוס ומילי
אולפן הקלטה בכפר

אני הייתי בתוך הלמודים באופן רציני מאד. עבדתי באר על וטיפלתי ביגאל ובר-ילדה. זו היתה תקופה איומה שאינני מא-חלת כמה לאיש. כשיגאל השתחרר, גרנו באמסטרדם ואחרי זמן קצר החלטנו ל-היפרד. נסעתי לספרד עם הילדה. גרתי באימיצה, על אי שלא היו בו מים או חשמל וציירתי, כל הזמן ציירתי. כעבור חמישה חודשים החלטתי לחזור ארצה. גמרתי אומר לגור בכפר ושכרתי בית בכפר-הדר. התחלתי ללמד ציור, ויום אחד פגשתי בצעירת בתיה אפולו שגם היא למדה באקדמיה החופשית בהאג, בתיה מתגוררת גם היא בסביבה, עם בתה נעמי, ושתינו התקשרנו מאד. היא היתה המורה הכי נכונה בשבילי, היא הבן-אדם שהראה לי את הציור בצורה הכי אמיתית שלו. לדעתי, היא אישיות. היא מרגישה כל דבר שהיא עושה, ולא מקשקשת.

יגאל ואני החלטנו להתגרש. הוא התגורר אז בלונדון, ואני נשארתי בכפר והמשכתי לגדל את מילי ולצייר. אחרי חצי שנה, יגאל רצה לראות את מילי. נסעתי אליו ללונדון, וברגע שראינו זה את זה היה ברור לנו שאין לנו מה לעשות אחד כלי השני. שנינו עברנו דברים לבד, שנינו עברנו דברים ביחד. והחלטנו שזהו זה. נסענו לאיסוס שבויון והיינו שם תקופה מסוימת עם הילדה. אני חזרתי ארצה ו-יגאל אמר שיגמור את ענייני ויגיע. והוא הגיע. לפני חצי-שנה נולדה בתנו יעל, והחיים ממשכים במסלולם הרגיל. **עד כאן סיפורה של ג'וד.**

למד בשרמאן סקול אוף מיוסיק ואני למדתי עיצוב של חלונות ראוה. עברנו תקופה של כל מיני נסיונות בסמים, היינו מעורבים עם ילדי-הפרחים האמריקאים. באותה תקופה עברו ימים קשים על מיש-פחת קראוס. שמוליק הסתבך עם המישטרה בבניסמואל וניסה להתאבד. צדוק, שריצה עונש-מאסר באשמת הברחת סמים, עמד להשתחרר מבית-הסוהר. אחותו של יגאל, רבקה, נשאה הכל על כתפיה.

חזרנו ארצה, כאן נולדה מילי, ואני חזרתי לחיים. החלטנו לנסוע להולנד. נר-שמנו לאקדמיה החופשית לאמנויות בהאג. יגאל למד צילום-יקולנוע ומוסיקה ואני למדתי ציור. האקדמיה הזו היתה משהו בלתי-רגיל. אין בה תארים ואין בה ציונים. עובדים בסדנות עם מורים מעולים, וכל תלמיד מקבל הורחה לפי הראש שלו, לא לפי הראש של המורה.

„אין טעם לבד”

באקדמיה יש מעון לילדי הסטודנ-טים. כך שהתלמידים חופשים ללמוד ולעשות ככל העולה על רוחם מבלי ש-יוטרוו כבעיות מישניות. מובן שהחופש המוחלט בהולנד בכלל ובאקדמיה בפרט קשה לעיכול. על יגאל הוא השפיע באופן חמור, והוא עבר משבר, הפיתויים שהחופש הזה מציע גדולים מדי. האל-אסדי, שהיה

ג'וד קראוס ויעל
הלידה היתה הלם חיובי